

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 105/07-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. decembra 2007 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika prerokoval sťažnosť A. M., K., V. S., K., Ľ. N., K., a D. G., B., zastúpených advokátkou JUDr. D. S., Advokátska kancelária, K., vo veci porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice - okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 948/99 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo A. M., V. S., Ľ. N. a D. G. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice - okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 948/99 p o r u š e n é b o l i .

2. Okresnému súdu Košice - okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 948/99 p r i k a z u j e konať bez zbytočných priet'ahov.

3. A. M., V. S., Ľ. N. a D. G. finančné zadost'učinenie n e p r i z n á v a .

4. Okresný súd Košice - okolie j e p o v i n n ý uhradiť spoločne a nerozdielne A. M., V. S., Ľ. N. a D. G. trovy konania v sume 29 000 Sk (slovom dvadsaťdeväťtisíc slovenských korún) do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet ich právnej zástupkyne advokátky JUDr. D. S., Advokátska kancelária, K.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 24. apríla 2007 sp. zn. III. ÚS 105/07 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na konanie s'ťažnosť A. M., V. S., Ľ. N. a D. G. (ďalej len „s'ťažovatelia“), ktorou namietali porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice - okolie (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 948/99.

Predseda okresného súdu vo vyjadrení k s'ťažnosti z 26. októbra 2007 doručenom ústavnému súdu 30. októbra 2007 okrem iného uviedol:

„Vec napadla na tunajší súd dňa 16.7. 1999. Predmetom konania je vydanie bezdôvodného obohatenia.

Dňa 29.10.1999 boli navrhovatelia vyzvaní, aby skutkovo odôvodnili svoj návrh a

predložili doklady týkajúce sa návrhu. Zároveň boli vyzvaní na zaplatenie súdneho poplatku.

Dňa 25.11.1999 navrhovatelia oznámili súdu, že medzi účastníkmi sa vedie súdny spor o vyrovnanie dedičských podielov pod sp. zn. 15C 45/93, avšak rozsudok z dôvodu odvolania odporcu nie je právoplatný. Všetky doklady sa nachádzajú v uvedenom spise.

Dňa 8.12.1999 bol rovnopis žaloby zaslaný odporcom na vyjadrenie. Odporcovia sa k návrhu vyjadrili dňa 30.12.1999.

Dňa 6.10.2000 boli navrhovatelia opätovne vyzvaní na zdokladovanie svojho návrhu.

Navrhovatelia písomne dňa 23.10. 2000 opäť oznámili súdu, že navrhujú počkať do právoplatnosti rozsudku tunajšieho súdu sp. zn. 15C 45/93 s tým, že túto skutočnosť súdu obratom oznámia.

Navrhovatelia boli písomne dňa 21.11.2001 opätovne vyzvaní na zdokladovanie návrhu a to predložením aktuálneho výpisu LV nehnuteľností, od ktorých odvodzujú svoj návrh a to aj zdokladovanie výpočtu nájomného .

Dňa 27.12.2001 navrhovatelia oznámili súdu, vec vedená pod sp. zn. 15C 45/93 nie je právoplatne a preto navrhli, aby súd konanie prerušil.

Dňa 26.2.2002 súd žiadal pripojiť spis tunajšieho súdu 15C 45/93, kde bolo kanceláriou oznámené, že spis nie je možné pripojiť, pretože sa bude zasielať na krajský súd.

Prípisom zo dňa 18. 3. 2002 bolo žiadané o oznámenie, že či konanie vo veci 15C 45/93 je právoplatne skončené.

Z prípisu zo dňa 6. 5. 2002 vyplýva, že telefonicky bolo zistené, že konanie vo veci 15C 45/93 je na odvolacom konaní na KS v Košiciach.

Vec bola daná na lehotu 2 mesiace.

Dňa 23.8.2002 bolo telefonicky zisťované v dedičskej kancelárii tunajšieho súdu, že spis 15C 45/93 je na KS v Košiciach na odvolacom konaní.

Z ďalších úradných záznamov vyplýva, že vec 15C 45/93 bola na Krajskom súde v Košiciach na odvolacom konaní aj dňa 25.5.2004.

Z dôvodu postupu pôvodnej prejednávajúcej sudkyňi na Krajský súd v Košiciach od 1.3.2005 bola vec pridelená dňa 2.3.2005 Mgr. A. S. na ďalšie konanie.

Dňa 30.3.2005 požiadala prejednávajúca sudkyňa o pripojenie spisu 15C 45/93.

Z úradného záznamu kancelárie zo dňa 25.4.2005 vyplýva, že vec 15C 45/93 nie je právoplatne skončená, spis je na lehote 10.5.2005.

Dňa 28.4.2005 bolo súdom vydané uznesenie o prerušení konania do právoplatného skončenia konania vo veci 15C 45/93.

Dňa 26.5.2005 navrhovatelia prípisom uviedli, že vec vedená pod sp. zn. 15C 45/93 je právoplatne skončená, výrok o trovách konania bol zrušený.

Dňa 30.5.2005 odporcovia podali proti uzneseniu o prerušení konania odvolanie, v ktorom uviedli, že vec je právoplatne skončená a koná sa len o výške trov konania.

Dňa 24.4.2006 súd uznesením zrušil uznesenie o prerušení konania. Zároveň prípisom zo dňa 25.4.2006 vyzval navrhovateľov o oznámenie odkedy a v akej výške bola odporcom vyplatená finančná náhrada za prenájom poľnohospodárskej pôdy.

Dňa 17.5.2006 bolo zistené, že odporkyňa 1/ zomrela a preto bol Obecný úrad v K. vyzvaný na oznámenie dátumu úmrtia ako aj oznámenie okruhu dedičov.

Dňa 16.5.2006 odporcovia podali odvolanie proti uzneseniu o zrušení uznesenia o prerušení konania.

Dňa 23.5.2006 bola vec postúpená na Krajský súd v Košiciach na rozhodnutie o odvolaní odporcov.

Dňa 2. 1. 2007 bolo doručené súdu uznesenie Krajského súdu v Košiciach, ktorým boli uznesenia zo dňa 28.4.2005 a zo dňa 24.4.2006 zrušené.

Dňa 19.1.2007 bolo uznesenie Krajského súdu v Košiciach doručované účastníkom konania.

Dňa 23.4.2007 bol vo veci vytýčený termín pojednávania na deň 8.6.2007.

Pojednávanie bolo odročené na neurčito z dôvodu neúčasti navrhovateľov ako aj ich právneho zástupcu.

Dňa 11.6.2007 bolo doručené do kancelárie písomne podanie navrhovateľov ako aj ich faxové podanie.

Uznesením zo dňa 29.6.2007 boli navrhovatelia vyzvaní na doplnenie a upresnenie návrhu na začatie konania s poučením o odmietnutí návrhu a to v lehote 10 dní.

Dňa 3.9.2007 bol vo veci vytýčený termín pojednávania na deň 17.10.2007.

Dňa 15.10.2007 bol súdu doručený prípis odporcu , v ktorom žiadal, aby súd zrušil pojednávanie a aby mu bol ustanovený zástupca z radov advokátov.

Pojednávanie zo dňa 17.10.2007 bolo odročené z dôvodu prešetrenia pomerov odporcu, ktorý žiada o zástupcu z radov advokátov, ako aj navrhovatelia majú upresniť adresy poľnohospodárskych družstiev, prípadne ďalších subjektov, ktoré poskytovali peňažné plnenia odporcom.

Z uvedeného prehľadu vyplýva, že vo veci sa nemohlo konať do právoplatného rozhodnutia vo veci samej vedenej pod sp. zn. 15C 45/93.

V prípade ak by boli zistené vo veci prietahy v konaní, je potrebné brať do úvahy neprímeranú zaťaženosť prvostupňového súdu, pričom prejednávajúca sudkyňa Mgr. S. má v senáte 281 vecí, pričom za rok 2006 skončila 318 vecí.“

Rovnaké skutočnosti, ktoré uviedol vo vyjadrení k sťažnosti okresný súd, zistil z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov a z vyžiadaného súdneho spisu aj ústavný súd.

Právna zástupkyňa sťažovateľov sa k vyjadreniu okresného súdu vyjadrila podaním označeným ako „*Ústavnoprávne stanovisko*“ z 12. novembra 2007, v ktorom okrem iného uviedla:

„Sťažovatelia nepopierajú, že vec napadla na súd dňa 16.7.1999, to znamená pred 8 rokmi a 4 mesiacmi a aj keď nešlo o náročnú vec na rozhodnutie, súd I. stupňa / súd / až po 3 a pol mesiaci vyzval navrhovateľov na zaplatenie súdneho poplatku, až dňa 8.12.1999 zaslal rovnopis žaloby odporcom, ktorý sa k žalobe vyjadrili v súdom žiadanej lehote. Až po viac ako 9 mesiacoch od doručenia vyjadrenia odporcov súdu, súd vyzval navrhovateľov na po druhý raz /zbytočne/ na zdokladovanie svojho návrhu a teda na preukázanie svojich tvrdení v návrhu.. Po viac ako 1 roku súd vyzval navrhovateľov po tretí raz /zbytočne/ na zdokladovanie svojho návrhu. Súd vec navrhovateľov napriek tomu nerozhodol /návrh nezamietol ako predčasne podaný/ aj keď navrhovatelia ani za viac ako dva roky nepreukázali svoje tvrdenia uvedené v návrhu.

Aj pomerne racionálny návrh navrhovateľov zo dňa 27. 12. 2001 na prerušenie konania súd realizoval až svojim uznesením zo dňa 28.4.2005, to znamená v čase keď tento návrh už bol neaktuálny lebo vec 15 C 45/93 v tom čase už bola právoplatne / s výnimkou trov konania / skončená a preto ho moji mandanti napadli opravným prostriedkom,

podobne ako aj nezákonné uznesenie súdu zo dňa 24.4.2006 ktorým súd zrušil svoje uznesenie, a preto odvolací súd musel uznesením doručením súdu až dna 2.1.2007 zrušiť toto uznesenie, čo ale treba považovať za ďalší zavinený zbytočný viac ako pol druhu ročný prieťah v konaní súdu.

Sťažovatelia poukazujú teda aj na contra legem postup súdu v čase od 28.4.2005 do 2.1.2007 a na neefektívny a neracionálny postup súdu od 16.7.1999 do 28.4.2005, na ktorom sťažovatelia nenesú žiadny podiel, pretože uložené povinnosti im súdom si vždy plnili v žiadaných lehotách. Súd ako vyplýva z jeho vyjadrenia sa začal konať až po podaní ústavnej sťažnosti sťažovateľov.

K tvrdeniam súdu vo vyjadrení o počte vecí, o zmene konajúcej sudkyňi poukazujem na konštantnú judikatúru ústavného súdu.

Vzhľadom na toto ústavnoprávne stanovisko upravujem petit ústavnej sťažnosti v časti trov konania takto:

Okresný súd Košice - okolie je povinný vyplatiť A. M., V. S., L. N. a D. G. 32. 120.- Sk do 30 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet advokátky JUDr. D. S., K.“.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami, ako aj s obsahom súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 8 C 948/99 dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Sťažovatelia sa podanou sťažnosťou domáhali vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov (...), ako aj práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

„Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde

sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (IV. ÚS 253/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni uvedený stav právnej neistoty.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Samosudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom, a tým k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci (1), o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci a jej význam pre sťažovateľov. Tieto tri kritéria zohľadňuje pri namietanom porušení práva na prejednanie záležitosti súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj Európsky súd pre ľudské práva (III. ÚS 111/02, III. ÚS 29/03).

1. Predmetom konania na okresnom súde je nárok o zaplatenie sumy 7 500 Sk s príslušenstvom z dôvodu bezdôvodného obohatenia. Tieto spory nie sú právne zložité, existuje k nim stabilizovaná judikatúra a metodika postupu všeobecných súdov (obdobne

III. ÚS 89/07). Tu je tiež potrebné konštatovať, že doterajšia doba konania (návrh bol okresnému súdu doručený 16. júla 1999) predstavuje viac ako 8 rokov a počas tejto doby okresný súd nevykonal žiadny dôkazný prostriedok, žiadne relevantné pojednávanie, zaoberal sa len odstraňovaním nedostatkov žaloby a zisťovaním stavu súvisiaceho konania o vyrovnanie dedičských podielov. Takáto dĺžka konania je neprimeraná a z ústavného hľadiska neakceptovateľná.

2. Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil skutočnosti, ktoré by nasvedčovali spôsobeniu zbytočných priet'ahov zo strany s'ťažovateľov, ktorí v spore vystupujú ako odporcovia.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, uplatnením ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva s'ťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup okresného súdu.

Okrem toho, že v konaní vykazoval zbytočné priet'ahy, jeho postup bol nesústreďený a neefektívny.

Okresný súd bol nečinný bez akejkoľvek zákonnej prekážky už od 8. decembra 1999, keď zaslal návrh na vyjadrenie s'ťažovateľom, až do 28. apríla 2005, keď konanie prerušil do právoplatného skončenia súvisiacej veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 15 C 45/93 (nečinnosť viac ako 64 mesiacov). V tomto období urobil len dva jednoduché úkony (v októbri 2000 a novembri 2001), keď opätovne vyzval navrhovateľov na „*zdokladovanie ich návrhu*“, a od februára 2002 štyrikrát zisťoval stav súvisiaceho konania, ktoré bolo vedené tým istým súdom. V tejto súvislosti však ústavný súd poznamenáva, že s'ťažovatelia boli v celom tomto období pasívni a začali konať, až keď okresný súd uznesením z 28. apríla 2005 konanie prerušil a s'ťažovatelia sa proti tomuto rozhodnutiu odvolali.

Konanie je stále na začiatku, bez rozhodnutia vo veci samej, pričom stav právnej neistoty s'ťažovateľov nebol do dnešného dňa odstránený.

Pri posudzovaní sťažnosti sa ústavný súd vysporiadal aj s vyjadrením predsedu okresného súdu, ktorý prípadné priesťahy v konaní odôvodnil nadmernou pracovnou zaťaženosťou zákonnej sudkyne, pretože tejto sudkyňi vec bola pridelená až v marci 2005.

V súlade s medzinárodným štandardom uplatňovania dohovoru platí, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť súdne konanie, nezabavuje štát zodpovednosti za zbytočné priesťahy v súdnom konaní (III. ÚS 17/02). Námietka pretrvávajúceho vysokého nápadu vecí a v tejto súvislosti neprimeraného zaťaženia sudcov pri vybavovaní agendy nemá povahu okolnosti, ktorá by vylučovala alebo znižovala zodpovednosť súdu za rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil. Preto obranu okresného súdu spočívajúcu v pracovnej zaťaženosťi zákonnej sudkyne neakceptoval.

Ústavný súd konštatuje, že postupom okresného súdu v konaní došlo k zbytočným priesťahom, a to nielen nečinnosťou okresného súdu, ale aj jeho nesústreďeným a neefektívnym postupom. Preto vo veci sťažovateľov bolo potrebné vysloviť porušenie ich základného práva na konanie bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (1. bod výroku nálezu).

III.

V zmysle čl. 127 ods. 2 druhej a tretej vety ústavy ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Keďže ústavný súd rozhodol, že došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných priesťahov a odstránil stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádzajú sťažovatelia domáhajúci sa rozhodnutia súdu v ich veci (2. bod výroku nálezu).

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol o porušení základného práva sťažovateľov, zaoberal sa aj ich žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Sťažovatelia požadovali za porušenie nimi označeného základného práva finančné zadosťučinenie v sume 130 000 Sk každému zvlášť. V tejto časti sťažnosť okrem iného odôvodnili aj tým, že okresný súd porušuje ich označené základné práva už viac ako 7 rokov bez rozhodnutia vo veci samej, čím je do značnej miery dlhodobo narušená ich právna istota a neriešením ich vecí aj vzhľadom na úmrtie ich matky (ako odporkyne v prvom rade) sa navyše táto neistota prehĺbuje.

Podľa názoru ústavného súdu priznanie primeraného finančného zadosťučinenia prichádza do úvahy predovšetkým v tých prípadoch, keď porušenie základného práva alebo slobody nie je možné napraviť iným zákonom dovoleným a predvídaným spôsobom. V danej veci ústavný súd pri rozhodovaní o tejto otázke vychádzal z uvedenej zásady a princípov spravodlivosti, ale aj z konkrétnych okolností prípadu, pričom prihliadal na pozíciu sťažovateľov v predmetnom konaní, a v tejto súvislosti bral do úvahy najmä povahu prerokúvanej veci, ktorej meritom je žalovaná povinnosť každého zo sťažovateľov zaplatiť žalobcom sumu 7 500 Sk s príslušenstvom.

Na základe všetkých týchto relevantných úvah ústavný súd dospel k záveru, že v posudzovanom prípade sú postačujúce výroky o porušení základného práva sťažovateľov a príkaz okresnému súdu, aby konal v ich veci bez zbytočných prietáhov.

Preto ústavný súd návrhu sťažovateľov na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nevyhovel a finančné zadosťučinenie im nepriznal (3. bod výroku nálezu).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľov, ktoré im vznikli v dôsledku právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom advokátkou JUDr. D. S., ktoré vyčíslila sumou 32 120 Sk, ale bližšie ich nešpecifikovala.

Ústavný súd pri rozhodovaní o trovách požadovaných právnu zástupkyňou sťažovateľov vychádzal z ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého môže ústavný súd v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd priznal právnej zástupkyňi sťažovateľov úhradu trov konania za tri úkony právnej služby (príprava a prevzatie veci, písomné vyhotovenie sťažnosti a vyjadrenie k stanovisku okresného súdu z 12. novembra 2007) za každého sťažovateľa v súlade s ustanovením § 1 ods. 3, § 14 ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), pričom úhradu za dva právne úkony právnej služby urobené ešte v roku 2006 im priznal po 2 730 Sk (základom na výpočet výšky náhrady za úkon právnej služby bola nominálna mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2005 v sume 16 381 Sk) a za tretí úkon urobený v novembri 2007 sumu 2 970 Sk (základom na výpočet výšky náhrady za úkon právnej služby bola nominálna mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2006 v sume 17 822 Sk). Základná sadzba tarifnej odmeny bola však znížená podľa § 13 ods. 3 vyhlášky o 20 %, pretože išlo o spoločné úkony pri zastupovaní viacerých osôb (štyroch), t. j. spolu odmena predstavuje sumu 26 976 Sk. Ústavný súd tiež sťažovateľom priznal osemkrát náhradu režijného paušálu za rok 2006 po 164 Sk, spolu 1 312 Sk a štyrikrát náhradu režijného paušálu za rok 2007 po 178 Sk, spolu 712 Sk.

Trovy konania boli teda sťažovateľom priznané v celkovej sume 29 000 Sk, ktorú im je povinný uhradiť okresný súd do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu (4. bod výroku nálezu).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. decembra 2007